

да излѣзе на глава, пратилъ да иска миръ, и Цимисхий на драго сръдце се склонилъ. Сговоръ тѣ билъ: руси ти да повърнатъ Дръстѣ и всички ти робие; да очистетъ Българина и да си идатъ въ руско; а византийский царь да имъ даде всичко за-въпътъ. Слѣдъ това Светославъ си отишълъ отъ Българина.

Онова, што мислилъ царь Никифоръ, сега станало. Българина отъ Пловдивъ до Дунавъ тѣ, била вече въ рѣцѣ тѣ на Византина. Цимисхий нито на умъ ималъ да върне на българите ти царь тѣ имъ и да изведе войска та си отъ градовете имъ. Той оставилъ силна войска въ Дръстѣ и въ Прѣславъ, поставилъ въ Българина византийский управникъ, и послѣ се завърналъ въ Цариградъ, дѣто завелъ и български ти царчета. Цариградци ти посрешнали Цимисхиа съ голѣма слава и му пѣли пѣсни като на побѣдителъ. Цимисхий зелъ отъ Българина: икона та на Св. Богородица, хубавий вѣнецъ на български ти царю и всички ти царски украшения. Той влѣзълъ въ царюви ти си двореце, и повикалъ Бориса, та го развѣнчалъ: свалилъ му царски ти бѣлѣзи, багрѣна та шапка, накичена съ злато и съ бесѣнни камене, багрѣната дрѣха и чрвени ти ботуши, и го направилъ магистръ на византийско то царство.

Така се свършилъ първий редъ на български ти царю, прѣемници на Аспаруха и на страшний Крума. Нѣ трѣбова да знаемъ, че нито войни ти, нито неприателски ти побѣди докараха това падане на Българина, а внѣтрѣшно то разглобение на Българска та държава.

САМУИЛЪ.

(976—1014).

Силний Иванъ Цимисхий царовалъ само четири години слѣдъ приzymane то на Българина. Той умрѣлъ въ 976 год., и на византийский прѣстолъ останалъ Романовий синъ, Василий. По всички Българина се расчуло, че нѣма вече побѣдителъ тѣ Цимисхиа и, че византийска та войска е захваната съ война въ Азия. Тутакеи българите ти вдигнали глава и си избрали за войводи, *Давида, Моисея, Аврона и Самуила*. Всичкий Петровъ родъ загиналъ въ прѣминали ти боюве; останали само двама та му развѣнчани синове, Борисъ и Романъ, които се находили въ Цариградъ заробени. Тѣи штомъ чули за вѣстането въ оте-